

פרשת וירא

"..שאין לך אדם שאין לו שעה"

("אבות" פרק ד', משנה-ג')

בבלי - מסכת "ראש השנה" (ט"ז):

..וא"ר יצחק אין דנין את האדם אלא לפי מעשיו של אותה שעה,

שנאמר: **"כִּי שָׁמַע אֱלֹהִים אֶל קוֹל הַנֶּעֱר בְּאֶשֶׁר הוּא שֵׁם"**

(בראשית, כ"א, י"ז).

רש"י:

של אותה שעה - ואפילו הוא עתיד להרשיע לאחר זמן.

שנאמר באשר הוא שם - ומצינו ב'בראשית רבה', אמרו מלאכי

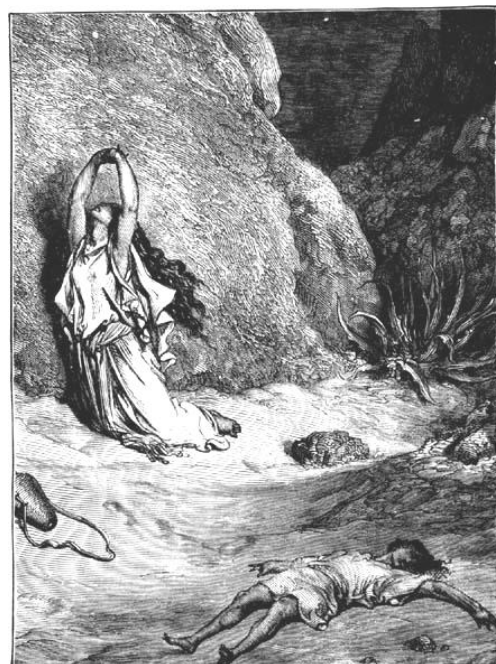
השרת לפני הקב"ה: רבש"ע מי שעתידין בניו להמית את בניך

בצמא, אתה מעלה לו באר?

..אמר להם: השעה, צדיק הוא או רשע?

אמרו לו: צדיק.

אמר להם: 'באשר הוא שם', איני דן את העולם אלא בשעתו.

"ויכלו המים מן החממת ותשליך את הילד"

תחת אחד השיחים (כ"א ט"ו)

תחריט: גוסטב דורה (1832-1883)

שיעור פרשת השבוע: אליאב לזר

שבת פרשת וירא		ימי החול	
הדלקת נרות	17:42	זמן תפילין / טלית	06:04←05:59
מנחה	14:00	שחרית א'	06:10
שיעור הלכה אקטואלית		שחרית ב' (בביה"כ)	06:45
		שחרית ג' (בביה"כ)	08:30
שחרית א'	06:45	סוף זמן ק"ש	09:40←09:38
שחרית ב'	08:30		
מנחה	13:30	מנחה וערבית	17:45
לימוד הורים וילדים	16:45	שקיעה	17:55←18:01
צאת השבת	18:36	ערבית	20:10

שבת
שלום

על "הר המוריה"

בפרשתנו 'וירא', ה' מצווה על אברהם: "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק, ולך לך אל ארץ המוריה, והעלהו שם לעולה על אחד ההרים אשר אומר אליך" (כ"ב-ב'). מיקומו המדויק של ההר מתברר להם רק בהגיעם למקום. מסעם של אברהם ויצחק אורך שלושה ימים מבאר שבע עד להר המוריה בו הם גומאים כ-90 ק"מ, מרחק רכיבה סביר בימים ההם.

חוקרי מקרא יוצאים מתוך הנחה שהר המוריה היה מקודש לעמי הקדם שישבו במקום. בתקופה המדוברת היה מקובל אצל עובדי האלילים (פגאנים) "קרבת המולד" של ילדים במקום שנקרא אז והיום 'גיא בן הינום'. לא הרחק משם נמצא 'הר המוריה' אשר שימש למאמינים בא-ל אחד להקריב לו בעלי חיים, להבדיל מעובדי האלילים. על סמך הכתוב: "והנה איל, אחר נאחזו בסבך בקרניו" (כ"ב-י"ג), ניתן להניח שהמקום אז היה מכוסה צמחייה, עצי יער ובהמות בר רעו בו.

בתקופת הנביאים, הר המוריה היה שייך לארְוֹנָה היבוסי והשטח שימש לו כגורן. דוד קנה ממנו את המקום ב-50 שקלי כסף (שמואל ב' – כ"ד, כ"ד) בהוראתו של גד הנביא, ובהמשך, שלמה בנו בנה במקום את בית המקדש. בספר "דברי הימים" ב' (ג' א') הפסוק סוקר היסטורית את המקום ומדייק יותר בדבר מיקומו האורבני והטופוגרפי: **"וַיִּחַל שְׁלֹמֹה לְבַנוֹת אֶת בַּיִת ה' בִּירוּשָׁלַם בְּהַר הַמּוֹרִיָּה אֲשֶׁר נִרְאָה לְדָוִד אָבִיהוּ אֲשֶׁר הָכִין בְּמָקוֹם דָּוִד בְּגֵרֹן אֲרֹן הַיְּבוּסִי"**. עם הזמן, המתחם בו עמד בית המקדש הראשון קיבל את התואר "הר הבית" ('הבית' – בה"א הידיעה) כמתואר בספרי הנביאים בהקשרי החורבן: ירמיהו (כ"ו י"ח) ומיכה (ג' – י"ב).

'בית שני' שוקם מחדש על הר המוריה עם 'שבי ציון'. אין בידינו פרטים על המבנה, ייתכן והוא היה פחות מרשים מהמיוזם המקורי של שלמה וכך נשאר על כנו עד כמאה שנים קודם חורבנו. בשנת 19 לפנה"ס, נכנס הורדוס לעניינים ושינה את הטופוגרפיה של הר המוריה במטרה להרחיב את שטח 'הר הבית' משלושה כיוונים. הוא שיטח את ההר הצפוני הסמוך לו ומילא את הגיא בעפר כך שנוצרה רחבה רצופה ומפולסת כבסיס למבנים שמעליה ולעולי המקדש ומתחתיה קשתות שהוקפו בקירות תמך (כתלים). הקשתות יצרו רווחים גבוהים בין ריצפת הרחבה עליו עמד המקדש לבין סלע האם, כדי להרחיק כל ספק 'טומאת מתים'.

על פי האמונה הנוצרית 'הר הבית' איבד את קדושתו ההסטורית לאחר חורבן בית המקדש השני, ועצם החורבן שימש כהוכחה לצדקת דברי ה'איש ההוא..'. שהכריז: "במקום שעמד המקדש לא תוותר אבן על אבן". (מתי כ"ד-י"ב).

במאה השביעית, המוסלמים ניכסו לעצמם את המקום ובנו עליו מסגדים כהתרסה לדת היהודית ובפועל הם דירגו את קדושתו רק במקום השלישי. ל 'הר המוריה' המוסלמים קוראים בשפתם: "ג'בל אל-היכל" ובתרגום לעברית: "הר המקדש".

מנחם קימלמן - קיבוץ ראש הנקרה

תצלום אוויר של הר הבית
מבט מדרום

פרשת וירא – חידות א' ב' הרב ארי

לאחר ברית המילה זוכה אברהם להתגלות של שלושה מלאכים שנראים לו כאנשים. הם מבטיחים לו ששרה תלד בן בעוד שנה (בת כמה היא תהיה?). משם ממשיכים המלאכים לסדום כדי להציל את לוט לפני שהקב"ה יהפוך אותה. בינתיים מתפלל אברהם על הצלת כל אנשי סדום, אבל הקב"ה לא מקבל את תפילתו.

בעזרת המלאכים בורח לוט עם בנותיו לצוער וניצל. במערה יולדות לו בנותיו את מואב ואת בן-עמי. עם הגעתו של אברהם לממלכתו של אבימלך שרה נלקחת לבית המלך, אך מיד מוחזרת לו (ממש כמו שקרה עם פרעה במצרים). כשאברהם בן 100 שנה נולד לו בן מאשתו שרה – יצחק שמו (למה?). שרה אינה מרוצה מההתנהגות של אחיו הגדול, בנה של הגר, והיא דורשת מאברהם לשלח את הגר ואת בנה. הפרשה מסתיימת בסיפור על עקידת יצחק.

א – אברהם מקריב אותו במקום יצחק	ל – יושב בשער סדום
ב – העיר שם נשבעו אברהם ואבימלך	מ – הסכין מעקידת יצחק
ג – שם שלט המלך אבימלך	נ – כך נראית אשת לוט היום...
ד – אנשי סדום ניסו לשבור אותה בבית לוט	ס – כך היכו המלאכים את אנשי סדום שהקיפו את בית לוט
ה – מקום עקידת יצחק (מה נמצא שם היום?)	ע – אפילו מספר כזה של צדיקים אין בסדום
ו – השלימו: "שׁוּב אֶשׁוּב אֵלֶיךָ כְּעֵת חַיָּה _____ בֶּן לְשָׁרָה אֲשֶׁתְּךָ" (מי אמר למי?)	פ – מה שמבטיח אברהם להאכיל את המלאכים (2 מילים)
ז – בא בימים	צ – תגובתה של שרה לבשורה על לידת הבן
ח – כלי למים שאברהם שם על שכמה של הגר	ק – בהם נאחז האיל בסבך
ט – <u>שאלת אתגר</u> : כיום – רצח המוני, בפרשה – מבני נחור	ר – בתו של בתואל (בת דודו של יצחק. ובעתיד...)
י – בן אברהם והגר	ש – מספר בנות לוט שברחו איתו
כ – שבע כאלה נותן אברהם לאבימלך	ת – השלימו: "אֵל _____ יָדָךְ אֶל הַנֶּעֱר וְאֵל תַּעַשׂ לוֹ מְאוּמָה" (מי אמר למי?)

הפיצית כהלכתה – עו"ת בנויאת השמיטה

שאלה: אני מעוניינת לשתול שתילים או זרעי ירקות בעציצים. האם יש דרך מותרת לעשות זאת בשנת השמיטה? האם יש הבדל בין עציץ ואדנית בבית או עציץ ואדנית שבגינה?

תשובה: זריעה היא פעולה שהתורה אסרה במפורש בשנת השמיטה – "שדך לא תזרע". עציץ עם נקב בתחתיתו נחשב כמחובר לאדמה, והזריעה בו כזריעה באדמה עצמה. אמנם זריעה בעציץ שמנותק מהקרקע (עם צלחת או חציצה אחרת) אינה אסורה מן התורה, אלא שבכל מקום (הלכות שבת, למשל) אסרו חכמים לבצע פעולות גם בעציץ שאינו נקוב, כדי שלא נבוא לזרוע גם בעציץ נקוב. לכן, אין לזרוע או לשתול בשנת השמיטה בעציץ שנמצא בחוץ, אפילו הוא מנותק לגמרי מהאדמה, ואפילו נמצא על ריצוף או בטון.

אבל כאשר העציץ מנותק מהקרקע וגם יש מעליו תקרה או קירוי. למשל בתוך הבית או הפרגולה, רבים התיירו לזרוע ולשתול בו. זוהי מציאות שכינה הפוסקים 'מצע מנותק', מעין בועה בה לא חלים דיני השמיטה. לכן, אפשר לזרוע או לשתול בעציצים או באדניות בשנת השמיטה ובתנאי שהם מנותקים מהאדמה וגם נמצאים תחת גג. זו הסיבה שמותר להנביט גרעין אבוקדו בצנצנת מים בתוך הבית.

צער אפטיקטן fe יוסי אילן ז"ל

ביום שלישי הקרוב, כ' במר חשוון (26.10.21) חל יום השנה העשירי לפטירתו של יוסי ז"ל.

לציון המועד נקיים, יום זיכרון לציבור מוקיריו כדלהלן:

16:00 – התכנסות בבית העלמין.

16:30 במועדון לחבר

מנחה

שיעור מפי נחם אילן : "שלח לחמך על פני המים" - משהו על כוחה של אמפתיה.

דברים לזכרו.

הציבור מוזמן לכבד את זכרו של יוסי.

אניי האד"ע, והולות האאראן

חגגות רבות

השבוע, ביום שני, צפינו בסרט "ימים נוראים" שמציג את התקופה שקדמה לרצח ראש הממשלה יצחק רבין ז"ל. הסרט לא היה פשוט לצפייה, העלה סוגיות רבות וקשות והשאיר אצל הצופים נקודות למחשבה. תודה לגילי זיוון על הייעוץ והעזרה להוציא את הערב הזה לפועל.

ביום חמישי בזמן חלוקת העלון אותו אתם קוראים, מתקיים מירוף סעד כמיטב המסורת. נשמח לשמוע מכם על חוויות מהמירוף שיפורסמו בעלון של שבת הבאה.

אירועים קרובים- שרינו ביומנים:

- לקראת יום המודעות לבעלי צרכים מיוחדים, נארח את נוגה רפל ובני משפחתה. נוגה פרסמה בשנה שעברה את ספרה "ואתאהב בסופה", ובו סיפורה של רעות בתה, וההתמודדות המשפחתית עם גידול ילדה מיוחדת. עמית, איתמר ושלומית- האחים והאחות של רעות, יספרו על הנושא מנקודת מבטם של האחים וילוו את סיפורם בשירה ונגינה.

למעוניינים לקרוא את הספר לפני המפגש, ישנם שני עותקים בספריה, ואחד נוסף אצל משפחת רפל. רשמו ביומנים: **ביום שלישי, י"ב בכסלו תשפ"ב, ה' 16/11/21** בשעות הערב. פרטים מדויקים יפורסמו בהמשך..

- ערב בתים מאירים יתקיים השנה ביום שלישי, ערב נר שלישי כ"ו בכסלו ה' 30/11/21.

איכא אפרת' - תרבות

תשובה לשאלותיה של רותי יערי בעלון הקודם בעניין בטיחות העצים לקראת החורף

בגן הגדול שלנו, בורכנו במאות רבות של עצים. לכל עץ ישנו אופי צימוח משלו, עמידות שונה מול פגעי מזג האוויר ומחלות, וגם, תוחלת חיים שונה – ממש כמו אצל בני האדם..

במהלך השנים האחרונות טיפלנו במאות עצים וביניהם כל הדקלים בקיבוץ שנפגעו ע"י חדקונית הדקל הידועה לשמצה אצלנו ובכל הארץ. החדקונית עדיין כאן, אנו נלחמים בה במהלך כל השנה ומורידים כל דקל שלא שורד את המאבק. ועדיין, לא תמיד ניתן להגיע להצלחה מלאה ולעיתים דקלים חולים מתגלים מאוחר מכפי שסברנו.

הטיפול הפיסי בעצים בוצע ומבוצע על ידי גוזם מומחה בעל תעודות וניסיון בתחום. אני מתייעץ אתו לגבי כל עץ שנראה לי "חשוד" ומבצע רישום של כל העצים שזקוקים להערכתנו לטיפול.

תקופת השלכת, היא הזדמנות טובה לביצוע בדיקה ורישום, כי אז קל יותר לאבחן עצים פגועים וחולים ובעיקר את אלו החלשים העלולים להוות מפגע בטיחותי.

מכיוון שעלות יום העבודה של גוזם מומחה שמגיע עם מנוף מיוחד, צוות עובדים וכלים נוספים, היא גבוהה מאוד, מספר הימים בשנה שאני יכול להזמין אותו הוא מוגבל. מסיבה זו בזמן אבחון העצים והרישום אנו קובעים גם את סדרי העדיפות.

לעולם לא נוכל להבטיח שענפים או עצים לא יפלו בשגרה או בזמן סערה. גם עצים שטופלו והפגינו בריאות איתנה במהלך כל השנה השילו מעליהם ענפים בשעת סערה באופן פתאומי ובמקרים קיצוניים יותר - קרסו. לא ניתן לחזות או לנבא את עתידו של כל עץ "מי בקיצו ומי לא בקיצו, מי ינוח ומי ינוע..". – כן, ממש כמו אצלנו בני האדם..

הסיכון קיים תמיד, ואנו, צוות הנוי, עושים את כל המאמצים לצמצם אותו ולפעול במרץ למנוע אסון חס ושלום.

מוזמנים להמשיך ולפנות אליי בכל שאלה ולעדכן אותי (בזמן) אם קיים בלבכם חשש כלפי עץ זה או אחר.

מאחל לכולנו שיירדו עלינו גשמי ברכה, ושתהיה לנו שנה בריאה עם בשורות טובות.

איציק סנדראוס - מנהל הנוי

"משיב רוח ואוריד הגשם"

- בימים אלה סיימנו לבצע את מבצע נקיון הגגות לסוגיהם ופתיחת מרזבים על פי בקשת החברים.
- מי שמגלה רטיבות או נזילה כתוצאה מגשמים (שבעז"ה יירדו עלינו לברכה) מתבקש להודיע לי מיידית, במטרה לצמצם את הנזק ולאתר את מקור הדליפה.
- מומלץ מאוד למי שמגדל מטפס/עץ או כל צומח אחר **שעובר את קו הגג**, לדאוג שייגזם, כך שלא יהווה בעצמו מקור לסתימות.

בברכה - **משה'ה אינגברט**

הכולל במספר 16 - 15 ק"מ

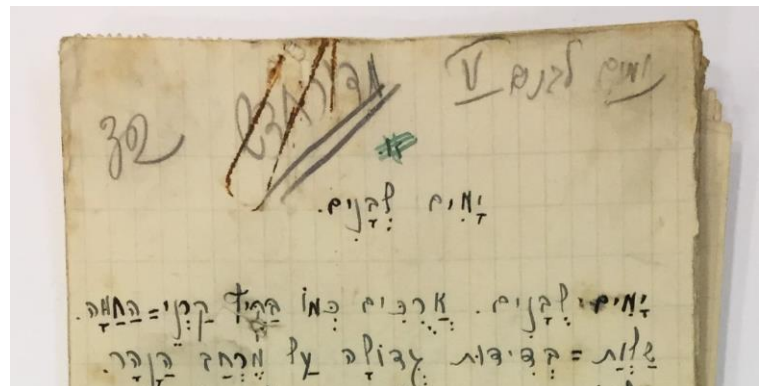
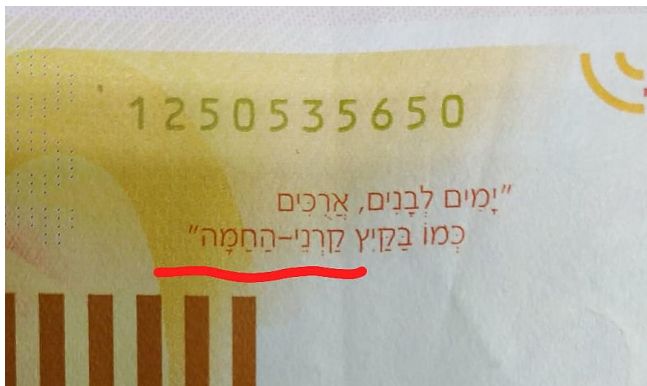
תמיד כיף לקרוא את הפינה הלשונית האהובה של חנן גולן, שהפעם עסקה בנושא המקפים. אפשר להוסיף שיש עוד סוג של מקף – והוא "מקף הטווח" (מ... עד...; 1970-1989, למשל). בעולם ההוצאה לאור מבדילים בין מקפים אלו: המקף המתבר הוא מקף עילי, קצר (תת־מקלע, בלתי־נמנע; או כפי שפעם נהגו: ארץ־ישראל; עלידי; אף־על־פי).

מקף הטווה הוא מקף קטן אמצעי, ולא בקו העליון של האותיות: קו שדרות-נתיבות; 1965-1980; עמ' 215-234. **המקף "המפריד"**, או בשמו האחר: מקף הרעיון, הוא מקף ארוך יותר ורווח לפניו ואחריו. ותפקידו אכן כפי שציין חנן, ולמעשה אינו מקף (שמקיף שתי מילים יחדיו), אלא מפרד.

המקף במקרא משפיע על הניקוד במילים (פעמים רבות את המילה "את", ואז היא תנוקד בסגול, בעוד שלא מקף אחריה היא תנוקד בצירה, או פל/פֿל: "כֹּל צֶפֶר פֿלְפֶּנֶף" (בראשית ז, יד)), ועל המילה המוקפת הראשונה בין השתיים לא יבוא טעם (חוץ ממתג של הטעמה משנית וכד').

אנקדוטה חביבה, הידועה ליודעי ח"ן בלבד, וגם לסתם חנונים:

מעצבי השטר של 100 ₪ עם דיוקנה של לאה גולדברג הטביעו עליו ציטוט משירה "ימים לבנים". המקף במילים "קרני-החמה" אינו רק מקף אמצעי שגוי, אלא שהוא גם מקף ארוך, בעוד שהנכון הוא "קרני־החמה", כפי שגם מופיע בספר שיריה של המשוררת. אגב, בכתב היד של השיר, שנתפרסם בשנים האחרונות, השתמשה גולדברג בסימן = לציון מקף. בקיצור, על קוצו של י' ועל קצהו של מקף.

לעצמי דנין - מלך טוב לבת המלכה

לגלגלית ואחיהוד, פשוטה ואהרל'ה דביר ואכלא האספה

א'תו'פ'ס תע'ת ו'פ'ת!

זכרה ולכבודה של נולדה 1963 ז"ל

**במאית ומורה למשחק מיתולוגית בעלת פרס ישראל על תרומתה בתחום התיאטרון
שנפטרה לפני כשבועיים בגיל 99.**

כשנתבקשתי לכתוב על נולה צ'לטון, התלבטתי, ולאחר היסוס, אמרתי – אני אכתוב!

מגיע למורה המדהימה הזו שגם קוראי "עלים" יידעו עליה, על שיטת הלימוד שלה, על הזכות שהיתה לי ללמוד ממנה ועל החוויות שספגתי בתקופה שלמדתי אצלה.

לפני כל, אני מבקש באמת מכל הקוראים (ועל כך התלבטתי אם לכתוב) שלא יראו או יחושו בכתיבה שלי, שום רגשות של יוהרה, או התעלות, באמת שלא.. למרות שאני גאה שלמדתי אצלה.

הלכתי ללמוד משחק ב"סמינר הקיבוצים", לאחר תקופה של שבע שנים בה השתתפתי בלהקה שלנו – "להקת סעד" שעדיין מכנים אותה "המיתולוגית" והיתה להצלחה גדולה.

על אף הנסיון שצברנו/תי בתקופה הזאת, חשתי והרגשתי שזה לא מספיק. יש אולי כישרון, אבל משחק 'ממשי' צריך ללמוד, ולא משנה עד כמה אתה מוכשר.

לבנות דמות, לחיות אותה, לחוש אותה מבפנים, ולמעשה להכניס את עצמך, כולך לדמות הזאת. איך עושים זאת? על במה, מול קהל, ועוד המון דברים נוספים שכשחקן, אתה לומד ורוכש מיומנויות אלה.

ואז החלטתי, שאם אני רוצה לשחק באמת, אני חייב את הלימוד המקצועי, שבלעדיו אינך יכול להתקבל לשום תאטרון.

התקבלתי לבית הספר למשחק כמובן לאחר מיונים, והמורה שלנו היתה נולה צ'לטון, שבדיוק חזרה מארה"ב לאחר שלמדה ולימדה שם משחק ובימוי, אצל טובי הבמאים שהיו בזמנו.

אתה יושב כמובן, פעור פה מול אחת כזאת, ושותה בצמא כל מה שהיא מעבירה ומלמדת אותך, מונולוגים, דיאלוגים, דרמה, קומדיה, ריאלי ואבסורדי. איך לנשום ולחיות את הבמה.

הייתי מהופנט!!!

זכור לי תרגיל שהיא נתנה לנו לעשות בזוגות, בחרתי לי בן זוג שמאד התחברנו, הוא יושב על ספסל קורא עיתון ואני בא לתומי, מתיישב לידו, מעיף עין בעיתון שהוא קורא, מוציא אוכל מהתיק שלי, מקלף ביצה ואוכל, תוך כדי שאני מתקרב יותר ויותר על מנת לקרוא מהעיתון. נולה צ'לטון צחקה במלוא גרונה, כמו שידעה לעשות, ומאז הרגשתי שהיא 'שמה עלי עין' כמו שאומרים, ובין אלה שמאד תמכה ואהבה.

עיקר שיטתה הייתה, שאם אתה משחק דמות, אתה חייב להכניס את עצמך, את כולך, מהנפש פנימה כמו שאומרים, לתוך הדמות.

זכור לי, שבתרגיל של זוג שעומדים להתגרש, הלכנו לרבנות הראשית בתל אביב, יום שלם. ישבנו בחוץ, ראינו זוגות נכנסים ויוצאים, לפעמים בבכי וכעס, ולפעמים עם חיוך. ניגשנו אליהם, דיברנו, ניסינו להבין, לחוות, להרגיש. (חשבו שגם אנו באנו לאותה מטרה..). ואז בתרגיל לפני הכיתה, זה עבד, וזה היה אמיתי!. כלומר,

אל תנסה ל"שחק אותה" אלא, תחיה, תחוה, ולא משנה איזו דמות. עשינו תרגיל דומה בבית חולים פסיכיאטרי. אתה יוצא מוצף ברגשות, ואתה לוקח לעצמך את התובנה מאיפה ולמה, וללכת עם זה עד הקצה.

אני יכול כמובן לכתוב עוד הרבה על הלימודים, אבל אני אתאר את מה שקרה לאחר שסיימנו, לאחר כשנתיים.

נולה צ'לטון ועודד קוטלר שהיו בין מקימי תיאטרון חיפה, מאד רצו שאצטרף לאחר הלימודים לקבוצת תיאטרון שתהווה עתודה לתיאטרון חיפה. זה כמובן מאד החמיא לי, אבל חשבתי לעצמי, שאין שום סיכוי שבאסיפת חברים זה יתקבל. קיבלתי טלפון מנולה ומעודד שהם רוצים לבוא לאסיפה בסעד לדבר, ולנסות לשכנע שיאשרו לי, ואכן הם באו. האסיפה הזו זכורה לי עד היום, זוכר מה אמרו כל מיני חברים, שניהם דיברו, היה חדר אוכל מלא. חלק תמכו, והרוב היו נגד. לא דיברתי ולא כעסתי עליהם, זאת הייתה תקופה שונה. מה למשחק בתיאטרון ולקיבוץ? איך בכלל ניתן לקשר בין השניים? זה בכלל נשמע הזוי.

הייתי בקבוצת התיאטרון הזו חצי שנה, בעין הוד. היינו עשרה שחקנים ושחקניות מכל הארץ שרובם עדיין משחקים. הייתי שם בדיעה שלא אוכל להמשיך איתם הלאה. קיבלתי טלפונים מעודד קוטלר שניסה לשכנע אותי לעזוב את הקיבוץ, אמר שיעזרו לי. האמת היא שפחדתי, עדנה ואני היינו עם שלושה ילדים קטנים, בלי כלום, לא היה לי את האומץ.

אין לי חרטות, אני באמת שמח בחלקי. (לפעמים כשאני רואה את הפרטנרים שלי על המסך, גם בקולנוע, ישנם רגעים של קנאה, אבל זה חולף)

אני מסיים בתודה ענקית לנולה צ'לטון ז"ל על התקופה המדהימה הזאת, שבה למדתי אצלה, ושמיילאה אותי נפשית.

יהי זכרה ברוך!

יוסף כראון / "כראונה"

צדכאניס טולטפיס בנולא הא'ט

לצרכני המים שלום,

בראשית נובמבר עלינו לדווח לרשויות על כמות הנפשות במשפחה על מנת ליהנות מתעריף מים מוזל.

מי שחלו שינויים בכמות הילדים (שנוספו או שעברו/יעברו גיל 18 עד 31.12.21) במהלך שנת 2021 מתבקש לעדכן את מיכל אפרתי עד לתאריך 1/11/21.

חשוב להדגיש שהדיווח נעשה פעם בשנה ולכן לא ניתן לקבל זיכויים רטרואקטיביים.

אנא הקפידו להעביר פרטים בזמן.

מיכל אפרתי וישי אפרהם

הנ'תוח אול'י יצ'ית... אפל, מה יהיה על החולצה?

ערב ההסברה בתחום שיוך הדירות בשבוע שעבר - הדיר שינה מעיניי.

לפני פירוט הדברים להלן - חשוב לי לפתוח בהערכתי הרבה לאליסף, זבולון ושאר הצוות - שעושים ודאי לילות כימים על מנת לקדם את נושא השיוך באופן המיטבי. התחום מורכב עד מאד ודורש מהעוסקים בו חשיבה ויצירתיות שוודאי מתישות ומייגעו. תודתי להם!

אני רוצה לנסות ולהציע אפשרות אחרת להתמודדות מול האתגר המונח לפתחנו, שלא ברור לי אם נבדקה לעומק - הן מאחר והיא כרוכה בהפסד ממון אישי של החברים, או שמא לא ניתן להכשירה משפטית - חוקית.

סגנון הבנייה בסעד, כאשכולות בתים, מחייב יצירתיות תכנונית מיוחדת, עד בלתי אפשרית, על מנת לחלק את 'המחנה' למגרשים. באותו ערב, ראיתי לנגד עיניי את אדמת הקיבוץ מבוותרת, מיובשת, הדשא הופך למושא געגוע מאחר ואין טעם לחדשו בשנים הקרובות ומראה הקיבוץ כאתר בנייה.

ועקב כאב לב זה, ומסיבות נוספות חשבתי על תכנית שונה.

כל החברים והיורשים יקבלו תמורה שווה עבור ביתם שיעבור לרשות הקיבוץ. הבתים יימכרו לנקלטים בסכום אותם יקבע שמאי על כל דירה - אני מאמינה שגם במצב זה יהיה ביקוש לדירות המתפנות. ברור מעל לכל ספק כי נקבל תמורה קטנה לעין ערוך מהתמורה שתוצע לנו בתוכנית הנוכחית עבור ביתנו ולכן אולי לא תתקבל ההסכמה של הרוב הנדרש, אך חישבו על המחיר האחר שנשלם בתוכנית הנוכחית. [אפשר גם להחליט שהמתווה תקף ל-20-30 שנה הקרובות ולחשב מחדש..]

זה העיקרון - מובן שקיימים 'חורים' בבניית מתווה שכזה הדורשים חשיבה.

יש לחשוב כיצד נפצה משפחה על השקעת הון אישי בשיפוץ ביתם [וברור שלא יהיה כיסוי מלא], יש לחשוב איך נעשה זאת כשסעד במצב כלכלי קשה ואין תזרים מזומנים ועוד קשיים שיועזמו ודאי. אך אם ניישם את התוכניות שהוצגו בערב ההסברה - נראה לי כי אנו עלולים להרוס את שניבנה כאן בדם יזע ודמעות על ידי דור הורינו, ולכרות את הענף עליו אנו יושבים.

האם לא עדיף לוותר על חלק ממקור לרווח כספי לטובת שימור הבית של כולנו?

ואם כבר נבחנה ההצעה והסתבר שאין כל אפשרות לממשה - אין לנו אלא לקחת נשימה עמוקה ולייחל שנצלח את התהליך עם מינימום נזקים.

ושוב - תודות רבות לעוסקים במלאכה.

דליה כרמי

למיה דנין
מלף טוב לבת המצווה
לחופני ואירב ולכל המשפחה
איחולים למחות ולנחת!

עצמון קליטה

כפי שפורסם לחברי הקהילה, בימים אלו **ועדת קליטה דנה בהבאתן לקבלה לחברות של 9 משפחות** שהשלימו את שלב המועמדות לחברות ויש להן מחויבות למדור קבע. לאחר תקופה ארוכה שבה לא נכנסו משפחות לחברות, אני שמחה שניתן לקדם את התהליך ולצרף משפחות חדשות שנמצאות אתנו כבר מספר שנים.

תהליך הקליטה והכניסה לחברות אינו פשוט. התאמה לקיבוץ כמו שלנו, שעובר שינויים שונים בשנים האחרונות, היא מורכבת, דורשת הבנה של קהילה בתהליכי שינוי ובינוי (פיזי וקהילתי כאחד), שיש בה גם רב-דוריות משמעותית, והיא מצריכה התאקלמות בהתאם למורכבות הזאת. אנחנו בוועדה עסוקים בהעמקה של ההבנה מהי 'התאמה טובה' לקיבוץ, וגם עסוקים מאוד בחשיבה איך לתווך לנקלטים את ההיבטים השונים של הקיבוץ, להעמיק ולהרחיב את ההבנה וההיכרות ולאפשר חיבור טוב ונכון בין הנקלטים לבין החברה הקולטת – הקהילה כולה.

במקביל לעבודת הוועדה מול הנקלטים, נדרשת השלמה של תהליכים שטרם הסתיימו – **הבאת נוהל הקליטה החדש לאסיפה על ידי המזכירות החדשה, והבהרת אופן הכניסה לחברות של כלל הנקלטים הקיימים** (בהתאם לקבלת ההסתייגויות על נוהל הקליטה, שמשמעותן שהנוהל החדש לא יחול על הנקלטים הקיימים). חשוב לי להדגיש שללא צעדים אלו, לא ניתן יהיה להכניס לחברות את המשפחות הקיימות, ולא ניתן יהיה לקלוט משפחות חדשות לתהליך קליטה לקיץ הקרוב (תהליך הבדיקה מול המשפחות המתעניינות אמור להתחיל בסביבות דצמבר כל שנה, כלומר בקרוב מאוד).

בנוסף, בעקבות המחלוקות סביב נוהל הקליטה החדש והרצון לקיים מערכת יחסים טובה ומיטיבה בין הנקלטים לבין המוסדות והקיבוץ, קיימנו בבוקר יום שישי האחרון **מפגש שיח** עם כלל הנקלטים, חברי ועדת קליטה וחברי המזכירות, וגם עם זבולון ושרגא. המפגש הונחה על ידי מנחים חיצוניים מארגון "הטריבונוס למנהיגות השתתפותית", הוכן על ידי צוות משותף של נקלטים וחברי ועדת קליטה וכלל גם ארוחת בוקר קלה וטעימה. במפגש, שארך 3 שעות, שוחחנו יחד על תהליך קליטה מיטבי (בזוגות, בשולחנות עגולים קטנים בסבבים מתחלפים, בכתיבת תובנות וכיווני פעולה) והתאפשר מקום להביא קולות שונים ומגוונים, כאבים וציפיות, מתוך רצון משותף להתקדם למקום טוב יותר. השלב הבא הוא עיבוד המפגש לתוצר משותף, על ידי צוות משותף של נקלטים וחברי ועדת קליטה, בליווי הטריבונוס. תודה לכל מי שסייע ביצירת המפגש, ולכל מי שהגיע והשקיע מזמנו בלב פתוח!

מבחינתנו יש בהחלט כוונה **לעסוק בנושא הקליטה השנה באופן קהילתי רחב**, וללבן יחד – כל חברי הקהילה – סוגיות משמעותיות ועקרונות בתחום הקליטה והצמיחה הדמוגרפית, שמשפיעות על כולנו.

מצרפת כאן את השיר שחילקנו למשתתפים בסיומו של המפגש:

כשאפק את העיניים ואגביה את ראשי
אז אפתח חלון או שניים אל הרוח החופשית
אז אפתח חלון או שניים ואביע בקולי
מה שיש לי ומה שאין לי ויכול להיות שלי
 "חלק בעולם" | רחל שפירא

אני מאחלת לכולנו, כפרטים וכקהילה, שנצליח מדי פעם להרים את הראש, לפתוח הזדמנויות חדשות, להקשיב ולזלזלנו וגם להשמיע בקול את שלנו.

בברכת חורף טוב!

הלה בשם ועדת קליטה